

nende karakter. I disse tilfælde bør skadelidte ikke være afskåret fra at rejse krav mod den person, der har forsømt sin oplysningspligt. Erstatningskravet mod den, der således forsømmer sin oplysningspligt må da rejses på grundlag af almindelige erstatningsretlige regler.

Stk. 4 fastsætter i lighed med § 193, stk. 2, at den ansvarlige ejers adgang til regres mod de undtagne persongrupper også er begrænset, og det er udtrykkeligt anført, at de almindelige regler om regres finder anvendelse uden for de undtagne områder.

Til § 215

I denne bestemmelse gengives HNS-konventionens regler om ejerens ansvarsbegrænsning.

Stk. 1 anfører de nominelle ansvarsgrænser, der er progressiv efter skibets størrelse. I fjerde punktum er det fastsat, at ejerens begrænsningsret ikke omfatter renter og sagsomkostninger. I lighed med 1992-ansvarskonventionen indeholder HNS-konventionen ikke udtrykkelige regler om dette spørgsmål. Sølovsudvalget fandt ved udformningen af kapitel 10 i søloven, at man var frit stillet i forhold til reguleringen af ansvarsbegrænsningen i forhold til renter og sagsomkostninger, da de ikke som i Globalbegrænsningskonventionen udtrykkeligt er omtalt i 1992-ansvarskonventionen. Baggrunden for, at man i kapitel 10 har ønsket at holde disse beløb uden for begrænsningsbeløbet, var, at det medfører en stor letelse af administrationen af en begrænsningsfond. Det samme gør sig gældende ved HNS-konventionen, og udvalget har derfor fundet, at man burde følge samme linie.

I denne forbindelse kan spørgsmålet om, hvorvidt den forsikrings- eller anden garanti, der skal stilles efter udkastets § 219 (konventionens artikel 12) også skal dække disse beløb, rejses. Sølovsudvalget har i den forbindelse fundet, at garantiforpligtelsen kun strækker sig til ansvarsbeløbet, jf. § 214, stk. 1, 1.-3. pkt., da ordlyden af artikel 12(1) refererer til ”de i artikel 9, stk. 1, fastsatte ansvarsgrænser”. Artikel 9(1) indeholder ingen særregel om renter og omkostninger. I overensstemmelse hermed henviser udkastets § 219 til ”den ansvarsgrænse, der er anført i § 215”.

Udvalget finder dog ikke, at en forsikrer ifølge § 219 kan nægte at betale renter og sagsomkostninger i alle tilfælde, hvor hovedkravet overstiger ansvarsgrænsen. En forsikrer er i tillæg til begrænsningsbeløbet pligtig at betale renter og sagsomkostninger fra indledningen af et eventuelt berettiget sagsanlæg, mens renter, der er påløbet indtil sagen anlægges, ikke som udgangspunkt kan afkræves forsikreren

Stk. 2, der gennemfører HNS-konventionens artikel 9, stk. 1, 1. led og artikel 1, nr. 8, anfører, at begrænsningen i stk. 1 omfatter ansvaret for en hændelse eller en række hændelser, der har samme oprindelse. Afgørelsen af, om en hændelse må betragtes som en isoleret hændelse eller som en del af en række af hændelser, vil få betydning for fastsættelse af ansvarsbegrænsningsbeløbet, idet der afhængigt af rettens vurdering i den konkrete sag enten kan blive tale om, at ejeren må hæfte med det fulde begrænsningsbeløb for hver af de pågældende hændelser eller med et enkelt begrænsningsbeløb for en række af sammenhængende hændelser.

I *stk. 3* har udvalget svarende til reglen i sølovens § 194, stk. 3, foreslået en bestemmelse om, at ejeren ikke kan begrænse sit ansvar, såfremt ejeren selv har forvoldt HNS-skaden forsætligt eller groft uagtsomt og med forståelse af, at sådan skade sandsynligvis ville blive forårsaget. Denne bestemmelse indarbejder HNS-konventionens artikel 9, stk. 2.

Bevisbyrden for, at ejeren er afskåret fra at begrænse sit ansvar, vil i overensstemmelse med almindelige retsprincipper påhvile den, der påstår, at der er tale om egen fejl på ejerens side.

Stk. 4 gør det muligt for økonomi- og erhvervsministeren at forhøje ejerens ansvarsgrænse i overensstemmelse vedtagelser, der er blevet til gennem anvendelse af den særlige procedure i HNS-konventionens artikel 48. Proceduren kendes fra de eksisterende søretlige konventioner, der indeholder regler om begrænsning af ansvar og erstatning.

Ændring af grænsen kan ske efter forslag fra mindst halvdelen af de kontraherende stater, hvorefter IMO's juridiske komite, med to tredjedels flertal blandt de tilstedeværende kontraherende stater, kan vedtage ændringerne. Det er dog en forudsætning, at mindst halvdelen af konventionsstaterne er til stede ved afstemningen. Derved sikres en bred opbakning bag de nye beløb. Ændringerne skal herefter udsendes af IMO til godkendelse. De stater, der ikke reagerer, anses for at støtte ændringsforslagene. Hvis en fjerdedel af de stater, der var parter i konventionen, da ændringerne blev vedtaget, udtrykkeligt modsætter sig ændringerne, kan de ikke vedtages. Opnår man ikke dette, træder de ændrede beløbsgrænser i kraft for alle kontraherende stater, med mindre det pågældende land opsiges konventionerne.

Ved behandling af forslag om ændring af beløbsgrænserne skal IMO's juridiske komité tage hensyn til erfaringerne fra indtrufne hændelser og i særdeleshed omfanget af de skader, som disse har forårsaget, æ-